

Arrest

nr. 297 200 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig van de provincie Laghman, Alishang district doch woonachtig in Kabul, Nahya 7. U bent Pahtoen van etnische origine langs vaderzijde, uw moeder is Pashaï. U spreekt Pashtoe, Dari en Pashaï gelijkwaardig. U bent een soennitische moslim en ongehuwd. U verklaarde zich minderjarig bij aankomst. Uw ouders, broer en zus verblijven in Afghanistan. U diende Afghanistan te verlaten uit vrees voor de Taliban. Uw vader werkt al heel lang bij de Afghaanse Veiligheidsdienst (NDS). Hij had er de graad van Dagarwal. Ook uw oudere broer werkte sinds ongeveer

zeven tot acht jaar voor de Veiligheidsdienst. Uw vader kreeg in het verleden verscheidene keren bedreigingen van de Taliban. Uw familie voelde zich in Kabul voldoende veilig. Echter, toen de Taliban de macht overnamen en naar Kabul kwamen, werd uw familie gezocht. De Taliban kwamen twee keer naar jullie huis op zoek naar uw vader en uw broer. De dag van de machtsovername was u op school. U gingen naar het huis van uw oom. Uw broer en zus werden door hem opgehaald van de school. Uw vader was die dag niet bereikbaar. Uw moeder en uw schoonzus waren thuis. Uw oom had contact met uw broer. Uw broer ging naar huis met de bedoeling zijn vrouw en jullie moeder op te halen, maar hij werd tegen gehouden aan een checkpoint. Uw broer werd gedood door de Taliban. Zijn lichaam werd terug gevonden op een begraafplaats. Uit de tweede dreigbrief bleek dat de Taliban uw broer hadden gedood. De Taliban was op zoek naar de rest van de familie. Uw familie besloot dat er gevaar dreigde voor u en er werd besloten dat u het land diende te verlaten. Uw vader is ziek en bleef achter in Afghanistan. U weet niet echt waar ze zich bevinden maar bent er bijna zeker van dat ze niet meer in Kabul zijn. U verliet Afghanistan veertien dagen na de machtsovername en reisde via Pakistan, Iran, Turkije naar Griekenland en verder over de Balkan naar Oostenrijk waar op 19/12/2021 uw vingerafdrücken werden genomen. U reisde verder via Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 18 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan stelt u een vrees te hebben vanwege de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara (kopie), een oude taskara van uw vader (van het vorige Islamitisch Emiraat), een verkiezingskaart van uw vader, een wapenvergunning van uw vader geldig tot 1394, zijnde 2015 (Origineel), 4 appreciatie-attesten, een attest van opleiding (S.(...) M.(...) basis Intelligence course, NDS 2012), de taskara van uw overleden broer, een NDS kaart op naam van Fahim dd. 19/10/2017 (origineel), een wapenbadge met vervaldatum 17/06/1400 (origineel), een document van directoraat 026 dd. 14/10/1399 (04/01/2021), en twee dreigbrieven van de Taliban dd.

27/05/1400 (18/08/21) en 05/06/1400 (27/08/21).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees voor vervolging op het profiel van uw vader en broer die beiden voor de National Directorate of Security (NDS) werkzaam waren vóór machtsovername door de Taliban in augustus 2021. U presenteert tal van documenten, waaronder verscheidene originelen, die behoren tot de personen S.(...) M.(...) en F.(...).

U maakt echter niet aannemelijk dat de personen aan wie deze documenten toebehoren, daadwerkelijk uw vader en uw broer zijn. Immers, de veelheid aan documenten staat in schril contrast met uw absoluut gebrek aan spontane informatie over het profiel en werk van uw vader en broer. U gevraagd over het werk van uw vader, antwoordt u heel kort en geeft u in principe niets van informatie (CG p.5). U weet niet wat hij deed, noch wat zijn taken waren, zogezegd omdat uw vader daarover niet vertelde. In een poging u toch aan het praten te krijgen over het werk van uw vader, werd u opnieuw gevraagd alles te vertellen over waar hij werkte, met wie hij omging, of hij veel thuis was e.d. Opnieuw ontwijkt u de vraag en beperkt u tot een loutere verklaring dat uw vader in de ochtend vertrok en 's avonds terug naar huis kwam (CG p.5). U gevraagd waar in Kabul het gebouw van NDS ligt, verklaart u dat er verschillende zijn, maar u hebt geen idee waar uw vader werkte (CG p.6). U zegt hierover dat hij in verschillende provincies werkte, zonder verdere duiding, wat een nietszeggend standaard antwoord is. U erop gewezen dat u toch blijkt te weten dat uw vader in andere provincies werkte, werpt u tegen dat er u niet naar de plaats werd gevraagd. U werd erop gewezen dat u meermaals werd gevraagd alles te vertellen wat u weet over het werk van uw vader. Hierin blijft u in gebreke. U gevraagd of u zelf niet van mening bent dat u vragen diende te stellen aan uw vader over zijn werk, aangezien u uw vraag voor bescherming baseert op zijn profiel, bent u verbaasd over deze opmerking en acht u het niet mogelijk om aan uw vader informatie te vragen. Nochtans hebben jullie regelmatig contact met elkaar (CG p. 6). Bij de bespreking van de documenten werd u gevraagd of uw vader een graad had en verklaart u dat hij "dagarwal" was. Het roept verdere

vragen op dat u dit niet eerder en spontaan zei. U zegt dat u wel zijn graad kent, maar niet zijn functie (CG p.8). Echter u schetst geen enkel doorleefd beeld van uw vader, noch van zijn persoon, noch van zijn werk. Op basis van één van de door u neergelegde documenten, werd u gevraagd of uw vader iets te maken had met de gevangenis (CG p.7). U zegt geen weet te hebben van het werk van uw vader voor de gevangenis. U gevraagd of uw vader heeft gestudeerd, wat kan verwacht worden van een officier bij de inlichtingendienst, zegt u dit niet te weten omdat u het hem nooit zou hebben gevraagd (CG p. 8). Uw antwoord voldoet niet. Er werd u gevraagd hoelang uw vader al werkte voor NDS. U antwoordt hierop dat hij al vijfendertig jaar in dienst is (CG p.6). Dit antwoord mag verbazen aangezien dit zou betekenen dat uw vader al tijdens het vorige regime van de Taliban (1994-2001), voor de NDS zou hebben gewerkt terwijl vele leden van de toenmalige inlichtingendiensten het land ontvluchtten toen de Taliban aan de macht kwamen in 1994. Uw spontane antwoord "ja, natuurlijk" is dus helemaal niet zo natuurlijk. In ieder geval kan er van u verwacht worden dat u, gezien de beweerde staat van dienst van uw beweerde vader, u met voldoende doorleving en details zou kunnen vertellen, wat i.c. niet het geval is.

Aangaande het ingeroepen profiel van uw beweerde broer Fahim , is uw informatie nog schaarser. U verklaart dat uw broer ook werkte bij de Veiligheidsdienst en dat hij de Taliban onderzocht, maar meer informatie terzake heeft u niet (CG p.6). Op expliciete vraag verklaart u dat hij sinds ongeveer acht tot tien jaar werkte. U weet niet of hij een rang heeft (CG p.8). Op de vraag of uw broer heeft gestudeerd antwoordt u "misschien", wat toch een bijzonder bevreemdend antwoord is. Immers, men kan toch wel verwachten dat u van uw oudste broer wel zou weten of hij al dan niet heeft gestudeerd. U hierop gewezen, stelt u dat uw broer een aparte kamer had en werkte en dat er niet zoveel contact was (CG p.8). Uw antwoord overtuigt niet. Het is voor het CGVS duidelijk dat u geen zicht wenst te geven op wie uw familie daadwerkelijk is. Het feit dat u na het persoonlijk onderhoud uw facebookprofiel heeft verwijderd is eveneens een indicatie in die richting (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

In ieder geval blijkt uit uw verklaringen niet dat er een familiale band is met de personen aan wie de documenten toebehoren. Deze personen zijn vermoedelijk niet uw vader en broer. Van u zelf legt u geen originele taskara neer (CG p.7). U gevraagd naar familiefoto's (CG p.13) toont u in uw gsm een foto van een overleden persoon, waarvan u zegt dat het uw broer is. U toont ook een foto van uzelf met deze persoon (in leven) en uw neef. Na het persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat de gevraagd foto's op 13/03/23 door aan het CGVS. Door een gewijzigde toepassing van de regels omtrent het elektronisch neerleggen van documenten, werden deze door het CGVS niet in ontvangst genomen. Het neerleggen van foto's zijn slechts een bijkomend element in het aantonen van een mogelijke (familiale) band met de personen die zijn afgebeeld, geen doorslaggevend bewijs. Voor alle documenten geldt dat deze pas enige bewijswaarde hebben indien ze voldoende geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is. Dit geldt zeker voor Afgaanse documenten, immers, uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat tegen betaling, via corruptie of op de zwarte markt, eender welk document kan worden verkregen. Hierbij dient ook te worden gewezen op het document dd. 14/10/1399 waaruit volgens u blijkt dat het leven van uw vader en zijn gezin niet veilig was (CG p.8). Na vertaling blijkt het een document te zijn om aan te geven dat er aanwijzingen zijn dat bepaalde personen het gemunt hebben op enkele medewerkers van NDS. Er wordt inderdaad verwezen naar een persoon met de naam S.(...) M.(...), echter er kan worden vastgesteld dat de gegevens van deze persoon niet kloppen met uw verklaringen. Immers de persoon S.(...) M.(...) waarnaar in het document verwezen wordt, zou woonachtig zijn in Arzan Qeemat, vlakbij de poort van de gevangenis Pul-i-Charkhi, terwijl u verklaarde dat uw familie woonachtig was in Nahya 7 van de stad Kabul (CG p.4), wat een andere regio is dan deze van de gevangenis (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder is het bevreemdend dat het een document bedoeld is als in acht te nemen veiligheidsmaatregelen voor een zekere Kapitein Atif.

Ook uw ingeroepen leeftijd is geen excuus voor uw weinig doorleefde en overtuigende verklaringen. Bij de registratie van uw verzoek om bescherming in België dd. 18/01/22 verklaarde u zich minderjarig, zijnde geboren op 27/03/2005 (zie vragenlijst DVZ vraag 3). Bij een eerder verzoek om bescherming, met name in Oostenrijk verklaarde u geboren te zijn op 01/01/2004 (zie document van de Oostenrijkse asielinstantie aanwezig in het administratieve dossier). Omwille van geuite twijfels gelastte de DVZ een medisch onderzoek (zie besluit van de Dienst Voogdij aanwezig in het administratieve dossier). Uit de leeftijdstest dd. 23/03/22 blijkt dat u ouder bent dan 18 jaar **met een vermoedelijke leeftijd van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2, 3 jaar**. Er kan worden geconcludeerd dat u al zeker ouder was dan 18 jaar toen u Afghanistan verliet. Aan uw verklaring dat u tot aan de machtsovername op school zat, met name in de 9de graad (CG p.2 en p.9) kan ernstig worden getwijfeld. Aangezien u al volwassen was toen u Afghanistan verliet kan uw zogezegd zeer jonge leeftijd evenmin als verschoning gelden voor uw gebrekkige kennis betreffende de beroepsactiviteiten van uw familieleden.

Uit het bovenstaande blijkt dat u het profiel van uw vader en broer niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw eigen vluchtrelaas dat daaruit zou voortvloeien. Bijkomend dient erop te worden gewezen dat uw vader zich nog in Afghanistan bevindt, volgens uw verklaring omdat hij te ziek was om ook te vluchten (CG p.10-11). Echter, ook inzake de verblijfplaats van uw vader verschaft u onvoldoende duidelijkheid. U verklaart dat uw familie eerst naar het huis van uw oom moederszijde is getrokken –hij woont in Kabul-, maar dat u vervolgens niet precies weet waar ze verblijven. Aangezien u contact heeft met uw familie is het weinig aannemelijk dat u niet zou weten waar uw vader en familie momenteel verblijven (CG p.4 en p.10), zeker omdat u er blijkbaar wel van overtuigd bent dat ze niet in Kabul zijn.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg wordt u de hoedanigheid van Vluchteling geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde

van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan

de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien

van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. U legt een kopie (van een foto) neer van uw taskara waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan. De personen aan wie de neergelegde documenten toebehoren zijn hoogstwaarschijnlijk niet uw vader en broer, zoals bovenstaand voldoende betoogd. Bovendien moet aangaande deze documenten ook nog worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat er voor S.(...) M.(...) een taskara van het voormalige Islamitische Emiraat wordt neergelegd, terwijl deze in 2001 als ongeldig werden beschouwd (CG p.7), de attesten/ certificaten voor S.(...) M.(...) hebben betrekking op de jaren 2009, 2012, 2013 en 2015. De wapenvergunning voor deze persoon is vervallen. Het document dd. 14/10/1399 (04/01/2021) werd bovenstaand al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees voor vervolging op het profiel van uw vader en broer die beiden voor de National Directorate of Security (NDS) werkzaam waren vóór machtsovername door de Taliban in augustus 2021. U presenteert tal van documenten, waaronder verscheidene originelen, die behoren tot de personen S.(...) M.(...) en F.(...).

U maakt echter niet aannemelijk dat de personen aan wie deze documenten toebehoren, daadwerkelijk uw vader en uw broer zijn. Immers, de veelheid aan documenten staat in schril contrast met uw absoluut gebrek aan spontane informatie over het profiel en werk van uw vader en broer. U gevraagd over het werk van uw vader, antwoordt u heel kort en geeft u in principe niets van informatie (CG p.5). U weet niet wat hij deed, noch wat zijn taken waren, zogezegd omdat uw vader daarover niet vertelde. In een poging u toch aan het praten te krijgen over het werk van uw vader, werd u opnieuw gevraagd alles te vertellen over waar hij werkte, met wie hij omging, of hij veel thuis was e.d. Opnieuw ontwijkt u de vraag en beperkt u tot een loutere verklaring dat uw vader in de ochtend vertrok en 's avonds terug naar huis kwam (CG p.5). U gevraagd waar in Kabul het gebouw van NDS ligt, verklaart u dat er verschillende zijn, maar u hebt geen idee waar uw vader werkte (CG p.6). U zegt hierover dat hij in verschillende provincies werkte, zonder verdere duiding, wat een nietszeggend standaard antwoord is. U erop gewezen dat u toch blijkt te weten dat uw vader in andere provincies werkte, werpt u tegen dat er u niet naar de plaats werd gevraagd. U werd erop gewezen dat u meermaals werd gevraagd alles te vertellen wat u weet over het werk van uw vader. Hierin blijft u in gebreke. U gevraagd of u zelf niet van mening bent dat u vragen diende te stellen aan uw vader over zijn werk, aangezien u uw vraag voor bescherming baseert op zijn profiel, bent u verbaasd over deze opmerking en acht u het niet mogelijk om aan uw vader informatie te vragen. Nochtans hebben jullie regelmatig contact met elkaar (CG p. 6). Bij de bespreking van de documenten werd u gevraagd of uw vader een graad had en verklaart u dat hij “dagarwal” was. Het roept verdere vragen op dat u dit niet eerder en spontaan zei. U zegt dat u wel zijn graad kent, maar niet zijn functie (CG p.8). Echter u schetst geen enkel doorleefd beeld van uw vader, noch van zijn persoon, noch van zijn werk. Op basis van één van de door u neergelegde documenten, werd u gevraagd of uw vader iets te maken had met de gevangenis (CG p.7). U zegt geen weet te hebben van het werk van uw vader voor de gevangenis. U gevraagd of uw vader heeft gestudeerd, wat kan verwacht worden van een officier bij de inlichtingendienst, zegt u dit niet te weten omdat u het hem nooit zou hebben gevraagd (CG p. 8). Uw antwoord voldoet niet. Er werd u gevraagd hoelang uw vader al werkte voor NDS. U antwoordt hierop dat hij al vijfendertig jaar in dienst is (CG p.6). Dit antwoord mag verbazen aangezien dit zou betekenen dat

uw vader al tijdens het vorige regime van de Taliban (1994-2001), voor de NDS zou hebben gewerkt terwijl vele leden van de toenmalige inlichtingendiensten het land ontvluchtten toen de Taliban aan de macht kwamen in 1994. Uw spontane antwoord "ja, natuurlijk" is dus helemaal niet zo natuurlijk. In ieder geval kan er van u verwacht worden dat u, gezien de beweerde staat van dienst van uw beweerde vader, u met voldoende doorleving en details zou kunnen vertellen, wat i.c. niet het geval is.

Aangaande het ingeroepen profiel van uw beweerde broer Fahim , is uw informatie nog schaarser. U verklaart dat uw broer ook werkte bij de Veiligheidsdienst en dat hij de Taliban onderzocht, maar meer informatie terzake heeft u niet (CG p.6). Op expliciete vraag verklaart u dat hij sinds ongeveer acht tot tien jaar werkte. U weet niet of hij een rang heeft (CG p.8). Op de vraag of uw broer heeft gestudeerd antwoordt u "misschien", wat toch een bijzonder bevreemdend antwoord is. Immers, men kan toch wel verwachten dat u van uw oudste broer wel zou weten of hij al dan niet heeft gestudeerd. U hierop gewezen, stelt u dat uw broer een aparte kamer had en werkte en dat er niet zoveel contact was (CG p.8). Uw antwoord overtuigt niet. Het is voor het CGVS duidelijk dat u geen zicht wenst te geven op wie uw familie daadwerkelijk is. Het feit dat u na het persoonlijk onderhoud uw facebookprofiel heeft verwijderd is eveneens een indicatie in die richting (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

In ieder geval blijkt uit uw verklaringen niet dat er een familiale band is met de personen aan wie de documenten toebehoren. Deze personen zijn vermoedelijk niet uw vader en broer. Van u zelf legt u geen originele taskara neer (CG p.7). U gevraagd naar familiefoto's (CG p.13) toont u in uw gsm een foto van een overleden persoon, waarvan u zegt dat het uw broer is. U toont ook een foto van uzelf met deze persoon (in leven) en uw neef. Na het persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat de gevraagd foto's op 13/03/23 door aan het CGVS. Door een gewijzigde toepassing van de regels omtrent het elektronisch neerleggen van documenten, werden deze door het CGVS niet in ontvangst genomen. Het neerleggen van foto's zijn slechts een bijkomend element in het aantonen van een mogelijke (familiale) band met de personen die zijn afgebeeld, geen doorslaggevend bewijs. Voor alle documenten geldt dat deze pas enige bewijswaarde hebben indien ze voldoende geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is. Dit geldt zeker voor Afgaanse documenten, immers, uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat tegen betaling, via corruptie of op de zwarte markt, eender welk document kan worden verkregen. Hierbij dient ook te worden gewezen op het document dd. 14/10/1399 waaruit volgens u blijkt dat het leven van uw vader en zijn gezin niet veilig was (CG p.8). Na vertaling blijkt het een document te zijn om aan te geven dat er aanwijzingen zijn dat bepaalde personen het gemunt hebben op enkele medewerkers van NDS. Er wordt inderdaad verwezen naar een persoon met de naam S.(...) M.(...), echter er kan worden vastgesteld dat de gegevens van deze persoon niet kloppen met uw verklaringen. Immers de persoon S.(...) M.(...) waarnaar in het document verwezen wordt, zou woonachtig zijn in Arzan Qeemat, vlakbij de poort van de gevangenis Pul-i-Charkhi, terwijl u verklaarde dat uw familie woonachtig was in Nahya 7 van de stad Kabul (CG p.4), wat een andere regio is dan deze van de gevangenis (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder is het bevreemdend dat het een document bedoeld is als in acht te nemen veiligheidsmaatregelen voor een zekere Kapitein Atif.

Ook uw ingeroepen leeftijd is geen excuus voor uw weinig doorleefde en overtuigende verklaringen. Bij de registratie van uw verzoek om bescherming in België dd. 18/01/22 verklaarde u zich minderjarig, zijnde geboren op 27/03/2005 (zie vragenlijst DVZ vraag 3). Bij een eerder verzoek om bescherming, met name in Oostenrijk verklaarde u geboren te zijn op 01/01/2004 (zie document van de Oostenrijkse asielinstantie aanwezig in het administratieve dossier). Omwille van geuite twijfels gelastte de DVZ een medisch onderzoek (zie besluit van de Dienst Voogdij aanwezig in het administratieve dossier). Uit de leeftijdstest dd. 23/03/22 blijkt dat u ouder bent dan 18 jaar **met een vermoedelijke leeftijd van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2, 3 jaar**. Er kan worden geconcludeerd dat u al zeker ouder was dan 18 jaar toen u Afghanistan verliet. Aan uw verklaring dat u tot aan de machtsovername op school zat, met name in de 9de graad (CG p.2 en p.9) kan ernstig worden getwijfeld. Aangezien u al volwassen was toen u Afghanistan verliet kan uw zogezegd zeer jonge leeftijd evenmin als verschoning gelden voor uw gebrekkige kennis betreffende de beroepsactiviteiten van uw familieleden.

Uit het bovenstaande blijkt dat u het profiel van uw vader en broer niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw eigen vluchtrelaas dat daaruit zou voortvloeien. Bijkomend dient erop te worden gewezen dat uw vader zich nog in Afghanistan bevindt, volgens uw verklaring omdat hij te ziek was om ook te vluchten (CG p.10-11). Echter, ook inzake de verblijfplaats van uw vader verschaft u onvoldoende duidelijkheid. U verklaart dat uw familie eerst naar het huis van uw oom moederszijde is getrokken –hij woont in Kabul-, maar dat u vervolgens niet precies weet waar ze verblijven. Aangezien u contact heeft met uw familie is het weinig aannemelijk dat u niet zou weten waar

uw vader en familie momenteel verblijven (CG p.4 en p.10), zeker omdat u er blijkbaar wel van overtuigd bent dat ze niet in Kabul zijn.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg wordt u de hoedanigheid van Vluchteling geweigerd."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker stelt dat hij niet veel inhoudelijke details kon geven over de job van zijn vader en broer, omdat geheimhouding en discretie eigen was aan hun job en van levensbelang was voor zowel zichzelf als hun gezin. Aangezien verzoekers vader en broer niet veel details deelden over hun job, is het logisch dat hij er ook niet veel over kon vertellen.

Met een dergelijke algemeen en vaag betoog biedt verzoeker geen enkele valabele verklaring voor de in de bestreden beslissing opgenomen concrete vaststellingen, waaruit het uiterst schaarse karakter van zijn kennis omtrent het werk van zijn vader en broer blijkt. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker niet beter op de hoogte is van de werkzaamheden van zijn vader en broer. Aangezien verzoekers vrees voor vervolging gebaseerd is op het profiel van zijn vader en broer, die volgens verzoekers eigen verklaringen voor de (voormalige) Afghaanse overheid, met name de National Directorate of Security (NDS) gewerkt zouden hebben, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker deze werkzaamheden en hun profiel concreter kan duiden.

Aangezien verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf in contact te staan met zijn vader kon wel degelijk worden verwacht dat hij hierover meer informatie zou inwinnen en zeker gezien het werk van zijn vader een essentieel element uitmaakt van verzoekers nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker met huidig verzoekschrift nog steeds niets meer kan vertellen over het werk van zijn vader en broer, waarop hij zich steunt teneinde internationale bescherming te bekomen. Het argument dat hij alles heeft verteld wat hij wist, overtuigt dan ook geheel niet. Het louter bevestigen van zijn onwetendheid biedt overigens geen valabele verklaring voor de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Van iemand die beweert dat de werkzaamheden van familieleden ten grondslag liggen aan de problematiek die hij in Afghanistan zou ervaren bij terugkeer, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij hieromtrent toch enigszins coherente en concrete verklaringen over kan afleggen. De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan de problemen van zijn familie met de taliban omwille van hun werk. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk een gegronde vrees dient te koesteren voor de taliban omwille van het door hem aangevoerde profiel van zijn vader en broer.

Verzoeker legde tal van documenten neer, waaronder verscheidene originelen, die behoren tot de personen S. M. en F. en waarvan verzoeker beweert dat dit respectievelijk zijn vader en broer zijn.

Gelet op verzoekers absoluut gebrek aan spontane informatie over het profiel en werk van zijn vader en broer maakt verzoeker niet aannemelijk dat de personen aan wie deze documenten toebehoren, daadwerkelijk zijn vader en broer zijn.

Verzoeker uit weliswaar kritiek op het gegeven dat hij foto's aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doorgegeven die aan de kant werden geschoven omwille van een

gewijzigde toepassing van de regels omtrent het elektronisch neerleggen van documenten. De Raad stelt bijgevolg vast dat het administratief dossier geen dergelijke foto's bevatte, hetgeen door verzoeker ook kon worden vastgesteld bij inzage van het administratief dossier. Het stond verzoeker bijgevolg vrij, indien hij deze foto's alsnog aan een beoordeling onderworpen wilde zien, deze bij zijn verzoekschrift te voegen, *quod non*. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat ook het volgende werd vastgesteld:

"In ieder geval blijkt uit uw verklaringen niet dat er een familiale band is met de personen aan wie de documenten toebehoren. Deze personen zijn vermoedelijk niet uw vader en broer. Van u zelf legt u geen originele taskara neer (CG p.7). U gevraagd naar familiefoto's (CG p.13) toont u in uw gsm een foto van een overleden persoon, waarvan u zegt dat het uw broer is. U toont ook een foto van uzelf met deze persoon (in leven) en uw neef. Na het persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat de gevraagd foto's op 13/03/23 door aan het CGVS. Door een gewijzigde toepassing van de regels omtrent het elektronisch neerleggen van documenten, werden deze door het CGVS niet in ontvangst genomen. Het neerleggen van foto's zijn slechts een bijkomend element in het aantonen van een mogelijke (familiale) band met de personen die zijn afgebeeld, geen doorslaggevend bewijs. Voor alle documenten geldt dat deze pas enige bewijswaarde hebben indien ze voldoende geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is. Dit geldt zeker voor Afghaanse documenten, immers, uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat tegen betaling, via corruptie of op de zwarte markt, eender welk document kan worden verkregen. Hierbij dient ook te worden gewezen op het document dd. 14/10/1399 waaruit volgens u blijkt dat het leven van uw vader en zijn gezin niet veilig was (CG p.8). Na vertaling blijkt het een document te zijn om aan te geven dat er aanwijzingen zijn dat bepaalde personen het gemunt hebben op enkele medewerkers van NDS. Er wordt inderdaad verwezen naar een persoon met de naam S.(...) M.(...), echter er kan worden vastgesteld dat de gegevens van deze persoon niet kloppen met uw verklaringen. Immers de persoon S.(...) M.(...) waarnaar in het document verwezen wordt, zou woonachtig zijn in Arzan Qeemat, vlakbij de poort van de gevangenis Pul-i-Charkhi, terwijl u verklaarde dat uw familie woonachtig was in Nahya 7 van de stad Kabul (CG p.4), wat een andere regio is dan deze van de gevangenis (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder is het bevreemdend dat het een document bedoeld is als in acht te nemen veiligheidsmaatregelen voor een zekere Kapitein Atif." Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen enkele verklaring voor deze laatste vaststellingen.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geponde vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift uitgebreid melding van een vrees voor vervolging vanwege zijn verwestering en zijn verblijf van twee jaar in België. Hij stelt volledig geïntegreerd te zijn en enkel nog de westerse waarden te delen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden gevisieerd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en als verwesterd zou worden beschouwd, blijkt uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een geponde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er in dit kader immers toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf gedurende enkele jaren in Europa.

Er kan echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft afwezig te zijn geweest uit Afghanistan en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een

terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De door verzoeker per aanvullende nota neergelegde tewerkstellingsattesten tonen enkel aan dat verzoeker in België heeft gewerkt. Deze stukken tonen geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, en integratie alhier zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken.

Verzoeker toont voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa hem als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ten gevolge van zijn afwezigheid uit Afghanistan en/of zijn verblijf van enkele jaren en zijn activiteiten in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich zou begeven naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in Europa sinds het najaar van 2021, *in casu* ongeveer twee jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat dat hij zijn hele leven in Afghanistan woonde en dat hij in Afghanistan naar school ging (Verklaring, DVZ, vraag 10, 11; Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Ook zou hij zich kunnen informeren bij zijn familie in Afghanistan, gezien hij volgens zijn verklaringen nog contact heeft met zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker Afghanistan op meerderjarige leeftijd heeft verlaten, zodat hij op dat ogenblik al gevormd was en de jaren des onderscheid had bereikt. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en niet bij machte zou zijn het spel te kunnen spelen.

Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan in zijner hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiarie bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, en integratie alhier zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft het arrest van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Het door verzoeker geciteerde arrest had bovendien betrekking op een verzoeker die zijn verwestering zeer concreet had uitgewerkt, waarbij hij onder meer werd geadopteerd door een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond en een liefdesrelatie onderhield met een niet-moslima.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in

Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De Raad herhaalt nog dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF